

[Astrid Skjoldbo.]

at inddrivelsesprocenten er ganske god i langt de fleste større byer.

Det lovforslag, vi netop skal behandle, indeholder derfor ingen stramning af reglerne vedrørende inddrivelse af bidrag, men betyder nærmest en forenkling af de gældende regler og kan måske føre til en hurtigere behandling af sagerne. Det må betragtes som en forbedring af reglerne, at afsoning efter lovforslagets § 13 nu kan dekretes for 1 måneds bidrag og ikke som tidligere for 3 måneders. I øvrigt er en række af ændringerne en humanisering overfor skyldnerne i forhold til de regler, der anvendes i dag. F. eks. kan reglerne om afsoning efter lovforslaget kun bringes i anvendelse, såfremt der er grund til at antage, at bidraget hverken kan inddrives ved udpantning eller ved tilbageholdelse i skyldnerens løn, og kun såfremt den bidragsberettigede fremsætter anmodning herom. Det foreslås ligeledes, at afsoningen skal ske efter reglerne om hæftestraf og ikke som nu efter reglerne om fængselsstraf. Disse bestemmelser er ikke uvæsentlige mildnelser af de regler, vi har i dag, men måske er problemet ikke så stort.

Den højtærede minister kan vel fortælle mig, hvor mange afsoninger der faktisk effektueres f. eks. inden for 1 år, idet en række afsoningssager ordnes mellem politiet og den bidragspligtige ved en eller anden betalingsordning, og det har jeg intet at indvende imod, det vigtigste må naturligvis være, at pengene kommer ind

Formanden: Jeg henstiller, at samtalerne i salen bringes ned til det mindst mulige.

Astrid Skjoldbo: Det vigtigste må naturligvis være, at pengene kommer ind, så meget mere som en afsoning jo ikke skaffer pengene til veje, men blot gør det vanskeligere for skyldneren at skaffe dem.

Jeg finder det også helt rimeligt, at skalaen for afsoningstiden foreslås ændret under hensyn til bidragenes forhøjelse siden 1937, så det antal dage, der skal afsones for et helt års bidrag, bliver det samme antal som i 1937, nemlig 56-57 dage og ikke som nu 111 dage, da dette jo er en utilsigtet forlængelse af afsoningstiden. Endelig kan

en person efter lovforslaget ikke hensættes til afsoning af bidrag, der er mere end 5 år gamle. Nu er afsoning naturligvis et strengt middel at bringe i anvendelse, og det bør kun anvendes, hvis man har en tydelig fornemmelse af, at det virkelig drejer sig om forsømmelige skyldnere.

Det mest effektive middel, man har, er stadig, også efter lovforslaget, tilbageholdelse i løn, og her er der i lovforslaget foreslået en vis udvidelse af indtægter, hvori tilbageholdelse kan ske. Der nævnes i lovforslaget lønninger eller andet arbejdsvederlag, provision, tantieme, gratiale, feriegodtgørelse, ventepenge og pension, også folkepension, invalidepension samt andre periodiske ydelser fra offentlige kasser, understøttelse, som skyldneren har krav på, livrente og periodisk forfaldne forsikringsbeløb, renter af båndlagte kapitaler, der er hensat til rentenydelse for skyldneren, og jeg tror, at denne opremsning er temmelig udtømmende.

Lovforslagets § 14 er anderledes end udvalgets udkast, der svarer til den nugældende lovs bestemmelser. Her foreslås det nemlig, at bidrag, der påhviler en kvinde til hendes ægtefælle, ikke kan kræves afsonet. Da en sådan bestemmelse afviger fra det almindelige krav om ligestilling mellem mænd og kvinder, har man ikke medtaget den i lovforslaget.

Det er naturligvis altid påskønnelsesværdigt at søge denne ligestilling gennemført. Jeg synes blot, det er betydelig lettere at gennemføre ligestillingen, når det drejer sig om at fjerne småfordele, som kvinderne tidligere havde, end at indføre ligestilling på afgørende økonomiske områder eller f. eks. advancementsmæssigt, hvor kvinderne stadig er betydelig bagefter i forhold til mændene.

Jeg tror ikke, at dette lovforslag vil hjælpe på det forhold, at adskillige kvinder, der ikke kan få bidragene udbetalt af det offentlige, ofte må vente længe på de underholdsbidrag, de har krav på enten til sig selv eller til deres børn; måske skyldes det, at de ofte affinder sig med, at de ikke får dem, enten fordi det koster dem ulejlighed og tabt arbejdsfortjeneste at søge dem ind-drevet gennem de offentlige myndigheder, eller måske fordi de tror, at det alligevel ikke